Ч. 128. Пятниця 21 (8) червня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Повитанє Є. Е. п. Маршалка кр. ґр. Адама Ґолуховского.

Вчера о год. 11 перед полуднем Є. Е. пан Намістник др. Бобржиньский прибув до будинку Виділу краєвого разом з новоіменованим п. Маршалком краєвим Є. Е. ґр. Адамом Ґолуховским і удав ся з ним до салї Конституциї 3 мая, де були зібрані всї члени Виділу краєвого.

П. Намістник, відкликуючи ся до Найв. рішеня, яким Найясн. Пан зволив іменувати наймилостивійше ґр. Адама Ґолуховского Маршалком краєвим, представив єго в тім характері членам Виділу краєвого і ввів в урядоване. Складаючи найширші желаня новоіменованому Маршалкови краєвому, п. Намістник зазначив, що з Виділом краєвим під управою попередного Маршалка, ґр. Стан. Бадені'ого лучила єго найтїснійша згідність діланя, продиктована інтересом краю і єго населеня і висказав глубоке пересьвідченє, що та сама згідність діланя і праці з Виділом краєвим буде удержана і тепер, коли провід Виділу краєвого обняв ґр. Адам Ґолуховский.

Є. Е. ґр. Ґолуховский в своїй відповіди зазначив рівнож з притиском потребу тої згідности і просив п. Намістника о поперте, на що Є. Е. п. Намістник відповів, що п. Маршалок краєвий на то поперте все може числити.

Відтак п. Намістник віддалив ся, а з черги заступник Маршалка у Виділї краєвім радник Двора Пілят повитав п. Маршалка іменем Виділу краєвого і зложив єму желаня найуспішнійшої діяльности на тім новім уряді. Підніс, що новий п. Маршалок звістний є Виділови краєвому і краєви як знаменитий господар в повіті, котрий мало говорив, але богато робив і що звістний є як довголїтний посол і дуже ревний предсїдатель санітарної комісиї, а вкінци як президент значної в краю фінансової інституциї, котрої члени згадують з вдячностию єго провід.

„Знаючи Екселенцию — говорив радник Двора Пілят — віримо, що під Єго умним і розважним проводом поведе ся Репрезентациї краю і Виділови краєвому, котрий з неї вийшов, погодити вимоги господарчого і культурного поступу суспільности з конечностию порядної господарки скарбової, котрою ми доси визначали ся. Не менше віримо, що удасть ся В. Екселенциї, коли не спровадити, то бодай значно приблизити, мимо трудностий, полагоджене национальних спорів. Приступаючи до виповненя тих двох найважнійших задач краєвої політики (бо трудности в справі виборчої реформи розвивають ся головно на підкладї национальних спорів), будеш Екселенциє, крім личних прикмет, які вносиш і традициї бл. п. незабутного Вітця Твого та Твоїх попередників в уряді, велику поміч мати в тім, що окружає Тебе любов людска і довіріє в Твою охоту публичного добра і безвзглядну льояльність. То улекшенє буває нераз недоцїнюване, однако без него наймудрійші наміри нераз не ведуть до цїли.

„Що до нас, не потребуємо Екселенцию впевнювати, що будемо все з охотою, ревностию і одушевленєм для публичної справи працювати разом з Тобою, а то впевненє можу зложити також що до урядників Виділу краєвого, яких позволю собі представити Вашій Екселенциї“.

На то відповів ґр. Ґолуховский, заявляючи, що буде віддавати ся з цїлим пожертвованєм праци на новім, а труднім становищи, просячи о співдїлане і дякуючи за заяву що до співдїланя Виділу краєвого. Згадав також, що все буде безсторонний під кождим взглядом і так само буде відносити ся з прихильностию до рускої народности.

Відтак перейшов п. Маршалок до другої салї, де були зібрані урядники Виділу краєвого.

По промові п. Маршалка до урядників, представляв єму радник Двора поодиноких урядників, з котрими ґр. Ґолуховский розмовляв.

На тім закінчило ся торжество.

---

7)

ДВОБІЙ.

Дещо з єго історії і характеристики.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Француский писатель, Шарль Монзле, чоловік впрочім дуже спокійний і миролюбивий, роздразнений кимсь при винї, впав був в таку злість, що кинув свому противникови фляшкою з вином і склянкою в голову. Розуміє ся, що противник визвав єго зараз до двобою, а Монзле приняв візванє. Але на другий день, коли прийшли секунданти противника, єго гнїв вже був проминув і він готов був до перепросин, але секунданти не згодили ся на то і сказали, що двобій мусить відбути ся.

Визваний по хвильці надуми відповів їм: Добре мої панове, коли на то настаєте, то я готов дати мому противникови сатисфакцию зі шпадою в руцї. Але що весь мій гнїв вже проминув, то я би знайшов ся в дуже некористнім положеню супротив мого розлюченого противника. А що я й не знаю нічо сумнійшого як наші новомодні двобої з їх сьвідками в позапинаних сурдутах і приготовленими дорожками, то щоби попасти в потрібне менї роздразненє і дорівнати противникови, ставлю слїдуючі услівя: 1. Мушу мати право убрати ся в середновічний лицарский костюм, який робить досить войовниче враженє.—2. На місци мусить явити ся войскова музика і через цїлий час борби грати воєнні мельодиї, щоби менї додали відваги як воякам на поли битви. — 3. Мої секунданти мусять менї вистарати ся о шпаду, яку носив славний якийсь герой, щоби моя хоробрість розпалювала ся на вид історичної памятки. — 4. Мусить бути менї вільно мого противника обиджати лайкою, як то бувало у стародавних Греків і Троянців і витн як у Індиянів, а також бігати і прискакувати, щоби мого противника напудити.— Коли згодите ся, мої панове, на ті услівя, чого я сподїваю ся, то можемо зараз визначити час, годину і місце двобою.

Не треба, здаєсь, казати, що й сей поєдинок закінчив ся сердечним сьміхом.

*

Практичні Анґлїйцї найперші зі всїх европейских народів зрозуміли, що двобої то ніяка висшість культури, але останки давного розбишацтва, прояви зьвірскої натури в чоловіці і якогось рода дурійки, котрої підкладом єсть месть і завзятість; тому то в Анґлії скорше як деинде двобої стратили своє значінє і вийшли, що так скажемо, з моди. Про послїдний двобій в Анґлїї розповідають таку історию:

Мрс. Спенсер була собі молода вдовиця по богатім льондоньскім торговельнику збіжа і одинокою спадкоємницею єго майна; могла мати може яких трийцять кілька літ. Ледви що скінчила ся жалоба, як молода вдовиця в своїм романтичнім настрою зачала вже відчувати, що тяжко жити людинї самій одній на сьвітї, отже й знайшла собі небавком пару в особі капітана Прімрозе, офіцира від кінної ґвардиї та й заручила ся з ним.

Вінчанє однак відложено задлятого, що жалоба по першім чоловіцї ледви що скінчила ся, що однак не перешкаджало молодій парі ходити до театру та бувати на публичних балях — бодай з початку, бо пізнїйше капітан Прімрозе так був занятий клюбовим житєм зі своїми засїданями і нарадами — так бодай він говорив — що ще лиш дуже мало часу присьвячував своїй нареченій.

Мрс. Спенсер нїколи не далась почути з якимсь докором а тим менше з якимсь поганим підозрінєм. Всї оправданя свого нареченого приймала з вічливим усьміхом яко щось, що само собою розуміє ся. Але правду сказавши, тота байдужність нареченого не робила їй великого горя, бо й она сама будучи легкої вдачі, знайшла собі для розради заступника.

Якось зараз в першім часї по заручинах, молода пара ходила по всїляких склепах і маґазинах, бо хотїла своє помешканє в західній сторонї Льондону елеґантнїйше уладити, як було за покійного торговельника збіжем. При сїй нагоді панї Спенсер пізнала в однім великім базарі у відділї, де продавано коври, моло-

Вісти політичні.

До ситуациї

Віденьскі часописи доносять, що п. Міністер внутрішних справ, бар. Гайнольд приймив передвчера о год. 11 рано парляментарну комісию українского Союза і повідомив еї, що Найясн. Пан, котрого вразило було початкове становище Русинів до войскових предложень, із специяльним вдоволенєм приняв до відомости, що українский Союз завернув ся у відповідній хвили і рішив ся станути на мировім і річевім становищи, яке відповідає вазі справи. Єго Величество Цісар напевне сподіває ся від випробованого патріотичного духа і вірности монархови руского народу, що заступники єго на занятім раз становищи до войскових предложень послідовно витревають.

П. Міністер внутрішних справ повідомив дальше Коло польске, що Найясн. Пан на послуханю уділенім п. Міністрови справ внутрішних приймив справозданє єго о переговорах в справі войсковых предложень ласкаво до відомости і поручив єму, аби Презесови польского Кола подав до відомости, що Монарх з радостию знов ствердив, шо Поляки все готові суть подати руку до навязаня мирних национальних відносин в краю. При тій нагоді Найясн. Пан велів Колу польскому висказати специяльне признанє за випробовану від десяток літ особлившу вірність для Найвис. Особи Монарха, як також за патриотичне становище і настрій Кола польского.

Вість о тих словах Монарха, звернених за посередництвом п. Міністра бар. Гайнольда до Русинів, викликала в Колі польскім і серед инших сторонництв палати просто незвичайне вражінє.

Як часописи доносять, пп. Міністри Поляки заявили, що бар. Гайнольд не повідомив їх зовсім о пороблених ним кроках в тій справі, супротив чого п. міністер Длуґош вніс на руки ґр. Штірґка просьбу о димисию, а п. Міністер Залєскиі заявив, що також то зробить.

Презес польского Кола удав ся до п. Президента кабінету і конферував з ним півтора години. Часописи кажуть, що ґр. Штірґк, котрий піддав ся вчера операциї очий, заявив, що ціла справа єму зовсім незвістна і що готов дати Колу повну сатисфакцию.

Коло польске відбуло нараду вчера і ухвалило:

„Коло польске стратило довірє до Управителя Міністерства бар. Гайнольда і тому зриває з ним зносини. Коло польске має повне довірє до Міністрів Длуґоша і Залєского“.

Український Союз ухвалив:

„Україньский Союз приймаючи з вдячностию до відомости слова признаня, висказані Найясн. Паном рускому народови, здержує обструкцию против войскового закона. Україньский союз увзгляднюючи бажане Монарха буде голосувати в другім і третім читаню за войсковим законом“.

Новинки.

Львів, 20 червня 1912.

— **Іменованя.** Є. В Цісар іменував на Політехніці у Львові надзвичайного професора землемірства II, дра Юл. Грабовского, звичайним професором астрономії сферичної і висшої ґеодезиї а ад'юнкта дра Касп. Вайґля надзвичайним професором землемірства II

— **Ліцитация.** Дня 21 червня 1912 о години 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї в Тернополи публична ліцитация невідобраних товарів, як: мід, горівка, кава, оцет, чоколяда, сьвічки, мило, сірники, фарби, оріхи, сардинки, олій, машинови, машини і знаряди рільничі, фортепян образи, товари блаватні, бочки порожні і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— **В музичній школі** гри на фортепяні і цитрі п. Й. Павла Виґляньского знаного у Львові музика-педаґоґа відбув ся дня 15 с. м. перед численно зібраною публикою в сали „Народ. Дому“ попис, на котрім ученики і учениці під проводом свого вельми поважаного і ціненого учителя відограли в великою вправою твори Шопена, Доніцеттіґо, Ґалля і др. В грі на фортепяні визначились особливо пп: О. Стернюківна і Ем. Грицківна, дальше п. Берґгалівна і п. Орґлер, а може найбільше звернули на себе увагу двоє маленьких дітий, Шпіґлі, котрі як на свій вік відограли навіть досить трудні композициї. В грі на цитрі відзначилась особливо п. Поляківна.

— **Концерт** Анни Крушельницкої в Перемишли відбуде ся в понеділок, дня 24 с. м. в сали „Народного Дому“. Часть чистого доходу призначена на убогу шкільну молодіж.

— **О підпаленє.** Перед судом присяжних ставав вчера селянин Ілько Думич 57 літний господар з Камінної гори обжалований о злочин підпаленя. Обжалований подарував був свого часу хату і ґрунт донці Парані, замужній Іванець під услівєм, щоби удержувала єго аж до смерти. Згоди однак не було в хаті особливо між батьком а затем. Дня 25 цьвітня с. р. прийшов Думич пяний до дому і почав відгрожувати ся зятеви, а відтак і кинув ся на него з кулаками. Колиж зять втік, Думич вийшов під хату і сірничком підпалив стріху. В одній хвили бухнув огонь і мимо ратунку знищив цілу хату і все, що в ній було. Шкода виносила більше як 800 К. Обжалований Думич признав ся до вини але оправдував ся подразненєм і пияньством. По переведеній розправі, коли судиї присяжні заперечили поставлені їм питаня а трибунал увільнив Думича від вини і кари. Прокуратор зголосив однак жалобу неважности.

— **Нещаслива пригода.** Межи стациями Деренівкою а Теребовлею стала ся сими днями пригода, котрої жертвою впало житє чоловіка. Якийсь пастух, що при шляху зелізничім пас худобу, очевидно під впливом великої спеки, положив ся спочити саме коло шин на шляху, користаючи з того, що там було трохи скошеної трави. По хвили однак заснув так твердо, що не чув, як надїзджав під ту пору поїзд особовий, котрий відтак переїхав єго і зробив єму смерть в одній хвили.

дого продавця, мужчину білявого, стрункого росту, котрий поки-що заняв в еї серци друге місце і коли еї наречений „був занятий клюбовими справами“, она ходила сама до складу коврів.

Мрс. Тейбль — так називав ся той молодий хороший продавець — пильнував як найсовістнійше свого інтересу і єму не могло би було навіть приснити ся, що якась знатна дама, наречена капітана від ґвардиї, може інтересувати ся єго особою. Він длятого супроти неї виступав завсігди лиш як продавець і длятого пані Спенсер мусіла сама пробудити чувства молодця.

Одного дня по полудни сиділа она у відділі з коврами і підчас коли п. Тейбль шукав ввирці, щоби їй предложити, она вітхнула так важко, що молодий мужчина мало не впав зі страху з драбини, на котрій якраз стояв. Він зліз чим скорше і спитав еї з чувством, чи може не послужив би їй склянкою води.

— Ні, дякую вам, пане Тейбль, не треба — відповіла пані Спенсер — я зовсім здорова, лиш смуток не дає мені спокою. Мій наречений від двох днів не приходив до свого помешканя і я побоюю ся, чи єму що не стало ся. Заким повідомлю о тім полицию, хотіла би я сама єго пошукати і за ним розвідати ся або в клюбі або у єго приятелів, але зрозумієте, що самій одній женщині то не можливо а я не маю нікого — —

— Колиб пані хотіли, то я міг би служити — за пів години і так склеп замикають.

— Ні, ні, то годі — сказала на то Мрс. Спенсер і глянула тоскливими очима на молодця.

— Простіть, пані, що правда було то засьміло з моеї сторони, що я, чоловік на так підряднім становищи — —

— Прошу, Мр. Тейбль, не говоріть дальше — перебила єму вдовиця борзо — я так не розуміла того, коли спротивилась; я ціню і поважаю кождого чоловіка, котрий в честний спосіб заробляє собі на хліб. А коли ви такі добрі і не відкажете того, що обіцяли, то я з подякою приймаю ваші услуги.

В пів години опісля їхали вже обоє до клюбу, де пани Спенсер сказали, що капітана Прімрозе не виділи вже від двох неділь в клюбі. Коли відтак розвідались ще у кількох знакомих капітана але без успіху, то пані Спенсер, котра поправді чула ся в души щасливою, хоч словами удавала розпуку здала ся зовсім на свого товариша, котрий поволи стратив зовсім несьміливість і обіяв провід.

Покріпившись добре в одній із найліпших реставраций, Мр. Тейбль казав фіякрови їхати до одного елеґантного льокалю, де відбували ся балі. Пані Спенсер увійшла до того льокалю аж тоді, коли єї провідник упевнив еї, що можна без обави, що буде ся пізнаним, придивляти ся з льожі, як там гості на долині бавлять ся і танцюють.

Пан Тейбль був тут, видко, добре обзнакомлений, бо навіть не закликав служниці, що отвирала льожі, лиш сам ходив від льожі до льожі і отвирав двері, котрі були лиш приперті, щоби вишукати собі догідну.

Нараз перепуджений відскочив взад і заким міг дамі, що ішла за ним сказати, що стало ся, станули обоє перед капітаном Прімрозе, котрий ведучи якусь даму попід руку хотів якраз вийти з льожі.

По обох сторонах настало заклопотанє і глубока мовчанка, котру капітан перший перервав.

— Чи можу вас спитати, пані, як ви о так пізній порі попали ся в супроводі когось иншого до сего балевого льокалю?

Пані Спенсер не змішала ся ані трошки лиш спитала: А чи можу вас просити, капітане, де ви були від двох неділь, бо в клюбі про вас нічого не знали і як отся молода дама —

— Лишім, пані, такі поясненя на догіднійшу пору. Але з отсим паничем хотів би я кілька слів поговорити. — І приступаючи до пана Тейбля шепнув до него: Мій пане, прошу вас о карту. Завтра пішлю вам моїх секундантів.

— Дуже мені приятно — відповів Мр. Тейбль, цілий блідий як стіна.

В страшнім зворушеню розпращав ся молодий мужчина і побіг до своїх приятелів, котрим розповів свою пригоду. Він сподівав ся, що они будуть відраджувати єму від поєдинку, тимчасом єго подивляли і так славили як героя, що він мимо волі почав відгрожувати ся і просив двох приятелів, щоби були єму за секундантів, на що ті з великою охотою згодили ся.

Один з тих секундантів, іменем Річард Кампбель, був щирим приятелем Мр. Тейбля і мешкав з ним разом. Коли оба вертали домів, взяв Тейбль свого приятеля за руку і спитав єго благаючи: Чи ти, Річарде, хочеш дійстно допустити до того, щоби він мене убив?

— Мені би то дуже прикро було, любий друже, але чи я можу недопустити до того?

— В дуже простий спосіб. Постарай ся о то, щоби пістолети були набиті сліпими патронами. Яко секундант вже до того знайдеш нагоду. Чи прирікаєш то мені?

— Прирікаю тобі — відповів Річард і тронутий глубоко устиснув приятелеви руку.

(Конець буде).

— **Вступні іспити** до I. кляси української приватної ґімназиї в Збаражи розпічнуть ся дня 29. червня о 9 год. рано і тревати будуть тільки один день. Зголошувати ся можна кождого дня, а пізнійше перед 9 год. рано в день іспитів. — З початком шкільного року 1912/13 основує ся при ґімназиї приготовляючий курс з тимсамим пляном науки, що в 4 клясі народної школи. Оплата за науку на курсі невелика — тим менша — чим більше учеників зголосить ся. Зголошувати ся як найскорше. *Управа.*

— **Концерти**, які уладжує тов. „Акад. хор Бандурист" підчас сеґорічних ферий на дохід „Рідної школи" і стипендийного фонду ім. М. Лисенка, відбудуть ся в отсих місцевостях: в липни Золочів 15-ого, Зборів 16-ого, Тернопіль 17-го, Скалат 18-го, Теребовля 21-го, Хоростків 22-го, Чортків 23-го, Скала 24-го, Борщів 25-го, Чернівці 31-го — в серпни Коломия 1-го, Делятин 2-го, Микуличин 3-го, Тисьмениця 6 го, Бучач 7-го, Підгайці 9-го, Рогатин 10-го, Ходорів 11-го. — В концертах тих обіцяли доси ласкаву участь: Вп. п. Олеся Парахоняківна, Впр. о. Евген Купчиньский, Вп. п. Михайло Гарасевич і тов., О. Пенсоньский. По кождім концерті відбудуть ся танці. Виділ тов. „Бандурист" звертає ся отсею дорогою з горячою просьбою до Вп. земляків висше названих місцевостий, щоб помогли нам ласкаво при устроюваню концертів. Поміч ся відносилаби ся головно до винайму салі і фортепяну. Всіх, що зволять жертвувати свою ласкаву поміч, просимо подати свою адресу на руки Ярослава Сімяновича, Львів, ул. Куркова ч. 10. II. пов. — *Виділ.*

— **Дуб Маркіяна Шашкевича заселенів.** З Городенщини доносять до „Руслана": В Ясеневі пільнім, городеньского повіта, здвигнули в сам день Маркіянового торжества всі християньскі Товариства на могилі зноконвічний біля села величавий хрест, котрий з весною 1912 р. зазеленів і окрив ся вітами. На християньске населене ся подія зробила невимовне вражіне, тимбільше, що в сам день торжества Маркіянового виголошено в тім дусї проповідь, що так, як сей хрест зазеленів — воскресне і руский нарід до реліґійно-морального житя культурального в Ясеневі пільнім. Слова сї справдили ся. І се наповнило нарід великою утїхою, бож сам Бог зарядив се чудне явище, що збудило ся жите в мертвім дереві і оно зазеленїло. Тепер же в день Пресьвятої Евхаристиї на могилї построено олтар і відбув ся тамже похід із Найсьв. Тайнами серед невмовкаючого співу і радости тисячів селян і місцевої інтелїґенції. Горі імїєм серца!

— **Сільский хлопчина—фальшівником банкнотів.** На лаві присяжник засїло вчера двох обжалованих: один з них старший вже чоловік, літ 55, господар з Гійча, а коло него малий хлопчина літ 14, син попередного, Гринько Ворожбит. Обох прокураторин потягнула до одвічальности, але поправді фальшував лиш сам Гринько. Батько лиш рад в єму і пускав в сьвіт підроблені банкноти. Гринько признав ся до вини і сказав, що підробив лиш 4 банкноти, з котрих лиш два удали ся. До того не уживав він ніяких знарядів. Веліновий папір, ріжнобарвні чорнила і олівці — от і все, чим послугував ся. Банкноти робив дома при замкнених дверох, бо батько казав, що як би люди виділи, то було би зле. Старий Ворожбит перечив знов всему і казав, що фальшивий банкнот на 20 корон дістав був від якогось жида. Розправа тревала цїлий день, а присяжні поставлені їм питаня що до малого Гринька заперечили і трибунал зараз єго увільнив, але старого Ворожбита засудив на 6 місяців строгого арешту. Судиї присяжні зібрали для малого Гринька 25 корон, щоби мав з чим до дому вернути.

— **Влом.** До бюра дневників п. Соколовского в пасажу Гавсманна вломили ся вчерашної ночи невислїджені доси злодії, вибивши отвір в дверох і почали господарити собі свобідно, маючи очевидно досить часу до розпорядимости. Розбили американьску автоматичну касу, бюрка і шуфляди столів та забрали 107 марок прускими грішми і 300 корон. Вчисляючи страти, які потерпів властитель внаслїдок порозбиваня бюрок і каси, загальна шкода виносить 600 кор.

— **Градові тучі.** Дня 14 с. м., як то ми вже сими днями доносили, навістила страшна градова туча декотрі сторони городеньского і бучацкого повіта. Найбільше потерпіли села Раковець, Ісаків, Семенівка, Гарасимів, Незвиска, Воросів, Чортовець і Лука, де град винищив майже все збіже. Град падав величини кулака і курячого яйця, в хатах повибивав вікна, подіравив криші та покалічив людий і зьвірята. Крім того лютила ся ще так страшна буря, що в лїсах повиривала дерева з корінем і богато поломила. Такого знищеня найстарші люди не памятають. Шкода єсть величезна, а обезпечених від граду було дуже мало. — Того самого дня навістив град яких 30 сіл домбровского повіта в західній Галичині і вибив всі засіви в поли. І тут покалічив град богато людий та вибив богато птиць і дробу. Крім граду була тут ще так величезна злива, що знищила до послїдка, чого ще град не знищив.

Телеграми.

Відень 20 червня. Комісия господарска ухвалила предложене о заведеню клясової льотерії. При §. 3 принято внесене Тайфля, щоби льотерию чисельну зношено постепенно а по 10 лїтах зовсїм єї знесено.

Відень 20 червня. Субкомітет комісиї функціонарів державних, котрий радив над прагматикою службовою учителів, залагодив 6 параграфів і приняв ряд предложень, стремлячих до тревалого забезпеченя занятя суплєнтам.

Будапешт 20 червня. Вчера по полудни зібрали ся опозицийні посли в каварни недалеко парляменту, по чім корпоративно пішли на засїдане. Виключених послів не допущено до будинку і мусїли знов відійти. На засїданю переведено ряд виборів до комісий.

Чікаґо 20 червня. На вчерашнім засїданю конвенту народного ухвалено 564 голосами против 510 внесене Ватзона, щоби не увзглядняти внесеня ґубернатора держави Ілїнайс, котрий домагав ся, щоби делеґати, котрих мандати суть квестіоновані, не голосували. Принятє внесеня Ватзона єсть тріюмфом Тафта.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 12 червня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	700·—	708·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	425·—	435·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	536·—	542·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	482·—	492 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	110·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	97 70	98·40
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	98 20	99 90
4% листи застав. Банку краєв. .	91·—	91·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ , 4% льос. в 56 літ.	88·—	89·20
III. Облиґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·10	97·80
Облиґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	98·—	98 70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К.	88·—	88 70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	88·30	89·—
„ м. Львова 4% по 200 К .	90·—	90·70
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	56 75	62 75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	36 50	42·50
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	79 —	85 —
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	28·50	32·50
Йосиф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9 50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·40	11·42
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·87	118·07
Доляр американьский	4·80	5·—

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).